

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per
Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum,
quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia
Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1720

Quæst. 541. Quæ conditiones requirantur in lucrato indulgentias.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73982](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73982)

concessa Episcopo extendit se ad defunctos, quippe non subditos illius. Suar. l. c. n. 9. Sa. v. indulgentia. n. 9. Bellarm. l. 1. n. 11. Laym. l. 1. c. 4. n. 1. Castrop. l. c. n. 9. & alii passim cum communi; residetque hæc applicatio indulgentiarum penes solum Pontificem, in aliis verò ex illius tantum delegatione, quæ raro fieri solet. Castrop. tr. 24. d. unic. p. 10. num. 8. ubi etiam, quod necessarium in concessione exprimi defunctos, pro quibus intentionem suam declarat Pontifex.

4. Quartò: non minorem, imò fere majorem quam Episcopi & Archiepiscopi potestatem largiendi indulgentias pro provinciis suis habent Sedis apostolicæ Legati, Abb. in c. 1. de Off. Legat. n. 2. quæ quanta singulis competat, cum jure communi expressum non sit, ex usu & commissione seu legationis eorum literis est desumendum. S. R. E. Cardinalibus competit quoque potestas largiendi indulgentias centum dierum pro Titulis suarum ecclesiarum, non quidem de jure communi, sed ex speciali privilegio, ut Bolognet. de indulg. num. 21. apud Wiestn. h. t. num. 150. imò ex consuetudine absque scripto, ut Nav. notab. 21. apud Gobat de indulg. n. 55. Prælatos verò sæculares inferiores Episcopo ipsūque Vicarium generalem Episcopi quā talem eā potestate de jure communi non gaudere certum est; idem est de Prælati & Superioribus Regularium, quamvis horum permixtis respectu suorum subditorum ex privilegio competat potestas concedendi aliquas indulgentias, quæ quanta sit, ex tenore illius privilegiorum eorundem desumendum.

Quæst. 539. Num consuetudine legitime præscripta inferiores Episcopo Prælati acquirere possint potestatem dandi indulgentias?

R Esp. in hoc non convenire AA. negant id ipsum Sotus in 4. dist. 22. q. 1. a. 4. Suar. d. 55. S. 4. n. 3. & alii apud Laym. l. c. c. 4. n. 3. eò quod vel Pontifex sciat talem consuetudinem, & toleret, & hinc censetur tacite approbare talem potestatem, adeoque ea non vi consuetudinis, sed tacito ipsius Papæ consensu acquiritur: vel ignorat, & tunc nulla nascitur consuetudo, quia deficit consensus ad illam inducendam necessarius. Affirmant è contra cum gl. fin. in c. accedentibus de excess. Prælat. Laym. l. c. n. 4. Gobat n. 79. quorum sententiam non improbabilem dicit Pirh. h. t. n. 46. quia consensus Papæ, alteriusve legislatoris ad consuetudinem requisitus per ipsos canones & leges approbantes legitimam consuetudinem etque vim juris non scripti conferentes habetur seu suppletur.

Quæst. 540. Ubi & quibus indulgentiæ concedi possunt?

R Esp. cum concessio hæc sit actus jurisdictionis non contentiosæ, sed voluntariæ, neque strepitum iudicii contineat, extra territorium sibi subditis ubicunque existant, indulgentias concedere potest, nihilominus vi hujus jurisdictionis, quæ in non subditos exerceri nequit ligando & solvendo, indulgentiæ exteris concedi non possunt, juxta c. quod autem, h. t. ubi quod indulgentiæ, quæ conceduntur ab Episcopo ad annum in dedicatione ecclesiarum, vel contribuentibus ad reparationem pontium potestate ecclesiastica, tanquam ob actum pium, conceduntur non nisi subditis diocesanis, aut qui in diocesi per majorem aut notabilem anni partem commorando quasi domicilium in ea sortiuntur,

conferri aut ab iis lucrari possint, nisi tamen exteris proprii eorum Episcopi specialiter conferent, concedi indulgentias ab Episcopo alieno, ut Abb. in c. c. quod autem, n. 7. pia loca visitare aut peregrinari volentibus consulens, ut abituri indulgentias in terris illis alienis lucrandi licentiam à proprio Episcopo petant. Sic indulgentiarum omnino incapaces sunt infideles, cum Ecclesiam non ingressi per Baptismum spirituali & Ecclesiasticæ potestati non subiciantur. An verò, non obstante carentiā Baptismi, concedi possint catechumenis per modum suffragii, incertum est, affirmat Nav. de indulg. not. 31. in fine. Benzon. l. 5. de jubil. c. 15. dn. 28. assert. 6. Henric. l. 7. c. 18. n. 3. quod probabiliter reputat Laym. ex ea ratione, quod applicatio indulgentiarum non exposculet jurisdictionem, ideoque defunctis existentibus in purgatorio prodest. Ad hæc faristactiones propriæ possunt applicari illis, ergo etiam communes per pastores Ecclesiæ, contrarium verius censent Suar. d. 52. S. 4. num. 8. Filliuc. tr. 8. c. 8. q. 10. n. 214. Bonac. d. 6. de indulg. q. 1. p. 5. n. 2. Castrop. l. c. p. 8. n. 2. ex ea ratione, quod Ecclesia nunquam fuerit usā modo applicationis, quod signum est, hanc potestatem ei non competere. His tamen non obstante, indulgentiæ à Papa toti Ecclesiæ & ab Episcopo communitati diocesanæ ab ipsis concedentibus lucrari possunt, etsi nemo jurisdictionem in se ipsum exercere possit, ut cum D. Thom. in addit. ad 3. part. q. 27. a. 4. Suar. l. 6. de LL. c. 12. n. 8. Laym. l. 1. tr. 4. c. 27. n. 31. Barb. de potest. Episc. cir. alleg. 88. n. 28. & alii communiter; cum hi concedentes non debeant esse deterioris conditionis quam eorum subditi, cumque hæc concessio seu dispensatio thesauri Ecclesiæ non sit actus jurisdictionis contentiosæ, sed voluntariæ inter eos, à quo & in quem exercetur, non requirit distinctionem, de quo lib. 3. tit. 7. Idem dicendum de exemplis à jurisdictione, quod, etsi habere se videantur à jurisdictione, fruuntur tamen indulgentiis Episcopalis, ne emptio inducta in favorem, in illorum odium & dispendium detorqueatur. Nav. notab. 31. num. 13. Chokier. de jurisd. Ordinar. in exempl. q. 58. n. 5. Pirh. h. t. n. 47.

Quæst. 541. Quæ conditiones requirantur in lucrato indulgentias?

R Esp. præterquam quod debeat esse subditus largientis indulgentias & baptizatus, item in statu viæ, cum existentibus in cælo nihil prosint, dum non habent quicquam culpæ, quod per illas iis remittatur, & existentibus in purgatorio etsi prosint, hi tamen eas propriè non lucrantur, sed iis per modum suffragii applicantur, existentibus etiam, in limbo non prosint, quia baptismo carent, & membra Ecclesiæ non sunt, requiritur primò, ut non sint excommunicati excommunicatione majore, cum ea privet communibus Ecclesiæ suffragiis, Sacramentis, orationibus, bonisque inter membra Ecclesiæ unita distribuendis, juxta can. 32. & can. 105. caus. 11. q. 3. & ita ex communiore tradunt Suar. d. 12. S. 2. n. 3. Sa. v. indulgentia. n. 2. Laym. l. c. tr. 7. c. 6. n. 2. Castrop. l. c. p. 8. n. 5.

2. Secundo: requiritur, ut tempore, quo quis eas lucraturus est, sit in statu gratiæ, tum quia indulgentia non nisi verè poenitentibus applicatur, tum quia manens affectus poenæ æternæ, non est capax remissionis poenæ temporalis, cum non videatur convenire divinæ providentiæ & gubernationi remittere poenam ei, qui in culpa, ob quam

reatus

reatus pœnæ contractus, perseverat, prout cum D. Thom. l. c. a. 2. & communi docent Castrop. l. c. n. 3. Bonac. Suar. Laym. Sa. ll. cit. sed neque remoto peccato, in quo alicui concessa indulgentia, illa consequitur suum effectum, quemadmodum Sacramentum susceptum cum obice, eo sublato, consequitur suum effectum, verius contra Paludan. in 4. dist. 20. q. 4. a. 3. Sylv. l. c. n. 7. Henriq. L. 7. c. 9. n. 13. tradit Castrop. l. c. n. 4. vers. at longè. eò quòd indulgentia nunquā constituta in suo esse (qualis est collata seu potius oblata tempore peccati mortalis) non possit suum effectum seu remissionem pœnæ pro peccato debita mediā satisfactione Christi & Sanctorum habere, in quo est differentia lata inter Sacramenta & indulgentias, cum Sacramenta, quæ recedente fictione effectum habent, peccatori applicari in suo esse fuerint perfecte constituta, secus ac indulgentiæ.

3. Tertiò: requiritur operis injuncti executio, ita ut, si opus injunctum ob impotentiam aliāve causam non exequeris, indulgentiam non consequeris, cum concessio sub aliqua forma & conditione facta, ea non servata, corruat, arg. L. 54. § 55. de condit. & demonstr. idque etiam, licet partem operis exequeris, non consequeris partem indulgentiæ, quia non pars indulgentiæ ob dimidium opus, sed indulgentia propter opus perfectum sit promissa; Suar. d. 52. S. 3. n. 3. Laym. l. c. n. 3. Bonac. d. 6. q. 1. p. 3. n. 20. Castrop. l. c. p. 9. n. 1. Navar. de indulg. not. 9. n. 4. nisi tamen in concessione injunctum caveatur: eam concedi impeditis opus injunctum exequi, ut sit in Extrav. unigenitus, de pœn. & remiss. ubi conceditur jubilæum Romanum omnibus visitantibus limina Apostolorum, etiam iis, qui eo animo iter arripientes impediti fuerint Romanam pervenire, vel nisi omisso partis operis ita fuerit levis, ut omittens censeatur moraliter opus implevisse, v. g. omittendo unum Ave, secus si opus injunctum esset trina recitatio orationis dominicæ & angelicæ, & quis tantum bis recitaret illam, cum, etsi omisso in se esset levis, non tamen respectu operis injuncti levis esset. Suar. l. c. S. 5. n. 3. Præterea requiritur, ut opus taliter præstetur, qualiter illud præstare voluit concedens indulgentias, quia, cum concessio illa sit donatio concedentis, potuit is nolle eam facere, non nisi sub conditione operis taliter præstandi. Hinc si voluerit Pontifex, opus torum fieri in statu gratiæ, id taliter exequendum, etsi illud aliàs de se necessarium non sit ad lucrandas indulgentias, sed sufficiat opus compleri seu ultimum opus fieri in statu gratiæ, cum indulgentia non concedatur ob satisfactionem & meritum operis injuncti, sed ob illius honestatem, ad quam exercendam Papa procurat homines allicere promissione indulgentiarum, Suar. cit. S. 5. à n. 6. Graff. de indulg. c. 5. n. 48. Nav. not. 19. n. 17. Bonac. l. c. q. 5. n. 10. Castrop. l. c. p. 8. num. 3. vers. notanter dixi & p. 9. n. 3. Valent. q. 20. p. 5. ad fin. De cætero certum est, opus injunctum debere esse in se honestum, cum aliàs ad finem concessionis indulgentiarum, qui est honor Dei, non conduceret. Quin & nullam circumstantiam vitari debere, docent Nav. l. c. n. 6. Rodriq. Tom. 2. qq. regul. q. 99. a. 6. Cönnich. d. 12. du. 8. eò quòd censeant opus ob pravum finem vel circumstantiam vitiatum displicere Deo, idèque in illius honorem cedere non posse, & consequenter aptum non esse, ut ratione ipsius Satisfactio Christi applicetur & remissio peccatorum concedatur. Contrarium tamen docent Corduba de indulg. q. 22. Suar. l. c. S. 6. à num. 2. quibus inhaeret Castrop. cit. p. 9. n. 5. dum dicunt

R. P. Lenz. Jur. Can. Lib. V.

certum esse, Pontificem posse concedere indulgentiam sub conditione operis de se boni & honesti, etiam si in individuo honestum non sit, cum possit sine ullo opere indulgentiam concedere, & sic concedere præsumendus sit, dum opus aliquod exigit sine ulla limitatione; distinguit Laym. L. 5. Sum. tr. 7. c. 6. à num. 3. dum ait, videndum esse, num opus injunctum, etsi vitiatum, conducatur ad finem intentum à Pontifice, ut contingit in datione elemosynæ ad bellum contra Turcas, & tunc ad consequendas indulgentias, secus, si ad illum finem non conducatur; quam doctrinam, etsi verissimam esse dicat Castrop. cit. p. 9. num. 7. negat tamen opus injunctum sibi à Pontifice intento non conducere, tamen si malè fiat, seu si vitietur ob circumstantiam vel finem per illud intentum ab eo, cui conceduntur indulgentiæ, & licet sub ea ratione vitiatum non conducatur ad placendum Deo, impetrandum ab eo beneficium, ad eam tamen conducere potest, quatenus servit ad excitandos alios fideles ad pœnitentiam, & ad fovendam religionem; ita ille. Sed neque requiritur ad lucrandas indulgentias, ut opus injunctum exequaris animo & intentione formali lucrandi indulgentias, bene tamen, ut exequaris illud ex intentione habituali & interpretativa, qualem censetur habere quilibet Christianus de suscipiendis remediis salutis suæ, ut patet in suscipiente extremam unctionem, etiam dum sensibus destitutus animam agit absque eo, quòd habeat intentionem actualem formalem suscipiendi eam, ita cum Suar. d. 56. S. 1. n. 7. & Laym. l. c. ante med. n. 2. Castrop. l. c. n. 8. Item non requiritur, ut per se ipsum opus injunctum quis exequatur, dum illud actionem personalem non continet, sed v. g. sit datio elemosynæ, quam quis facere potest per famulum tanquam instrumentum suum, nisi tamen concedens indulgentiam præscriperit vel permiserit expressè aliud, v. g. exigendo dationem elemosynæ ab eodem, qui indulgentias lucraturus est, fieri, ut vel sic ejus pietatem foveat, vel meritum augeat; secus verò est, si opus spectet actionem personalem, v. g. sit jejunium, visitatio Ecclesiæ, oratio, Sacramentorum susceptio, cum quis nequeat dici jejunans, orans &c. dum ex mandato domini famulus ejus jejunat, orat &c. Laym. l. c. du. 3. n. 5. Suar. d. 52. S. 7. Castrop. n. 9. nisi tamen iterum concedens aliud permiserit, v. g. ut visitetur ejus nomine ab alio Ecclesiæ, quem tamen necesse non est esse in statu gratiæ, etsi aliàs illum requisiverit in lucrato indulgentias.

Quæst. 542. Num uno eodémque tempore diversis actibus, quorum singulis diversæ indulgentiæ concessæ, lucrari quis possit indulgentias?

Resp. affirmativè cum Bonac. de indulg. d. 6. q. 1. p. 5. n. 31. & Castrop. cit. p. 9. n. 14. sic si recitanti rosarium & audienti missam diversæ concessæ indulgentiæ, utraque simul obtinere potest tempore auditionis Sacri recitans rosarium, quia unumquodque opus æquè eodem quàm diverso tempore impleri potest, & æquè valet ad complendam suæ concessionis causam.

Quæst. 543. Num eadem indulgentia repetito eodem opere obtineri possit?

Resp. Sub distinctione, si indulgentia concedatur sine ulla determinatione temporis, vel etiam ad longum tempus, poterit obtineri sæpius non tantum in vita, sed etiam intra annum, mensem, hebdomadam, si eo tempore opus injunctum sæpius devotè & prudenter perficiatur, Nav. l. c. Notab. 19.